

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 310/2023-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného spoločnosťou IN FORO – AYRUMYAN advokátska kancelária s. r. o., Uhrova 4, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Patrik Baltazarovič, proti postupu Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 85/09 a proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 74/2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a** .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. januára 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom všeobecných súdov v konaniach označených v záhlaví tohto uznesenia a vyslovenia porušenia základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a svojho práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) (v petite bez uvedenia, akým postupom, resp. rozhodnutím všeobecných súdov, pozn.). Súčasne žiada prikázať Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“), aby v napadnutom konaní konal bez zbytočných prietáhov, a Okresnému súdu Bratislava II (ďalej aj „okresný súd“) a krajskému súdu, aby konali „v súlade s článkom 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v súlade s Ústavou Slovenskej republiky tak, aby v konaní nebolo porušované právo vlastniť majetok“. Ďalej navrhuje, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadostučinenie v sume 2 000 eur od okresného súdu a v sume 2 000 eur od krajského súdu a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Sťažovateľ už pred ústavným súdom namietal prietahy v napadnutom konaní, a to ústavnou sťažnosťou doručenu 2. júla 2019, o ktorej bolo rozhodnuté nálezom č. k. II. ÚS 270/2019-57 zo 16. januára 2020, právoplatným 26. februára 2020, v ktorom ústavný súd konštatoval porušenie práv sťažovateľa postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 85/09, okresnému súdu prikázal konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov a sťažovateľovi priznal primerané finančné zadost'učinenie 500 eur a náhradu trov konania.

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti a nálezu ústavného súdu č. k. II. ÚS 270/2019-57 vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou okresnému súdu 9. apríla 2009 domáhal určenia primeranej náhrady za užívanie nehnuteľností (pozemkov) z titulu zákonného vecného bremena podľa § 23 ods. 5 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vlastníctve bytov“) a náhrady vo forme opakujúceho sa plnenia za užívanie nehnuteľností, ktorých výlučným vlastníkom sa stal na základe osvedčenia o dedičstve, a to celkovo proti 69 odporcom. Okresný súd na pojednávaní konanom 11. júna 2014 rozhodol vo veci rozsudkom č. k. 16 C 85/2009-535 tak, že žalobu sťažovateľa zamietol, a zároveň rozhodol o trovách konania. Meritórny rozsudok okresného súdu sťažovateľ napadol odvolaním z 20. augusta 2014.

4. Vec bola 6. augusta 2015 postúpená krajskému súdu na rozhodnutie o podanom odvolaní, ktorý ju 8. júna 2017 z dôvodu procesných pochybení vrátil bez rozhodnutia súdu prvej inštancie. Okresný súd po odstránení väd následne vec opätovne predložil krajskému súdu (21. augusta 2020, pozn.), ktorý uznesením č. k. 10 Co 74/2020-1440 z 31. marca 2021 prerušil predmetné konanie do právoplatného skončenia konania vedeného ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 1244/2020, v ktorom ústavný súd konal o súlade § 23 ods. 5 zákona o vlastníctve bytov s čl. 20 ods. 4 a čl. 13 ods. 4 v spojení s čl. 7 ods. 5 ústavy na základe návrhu okresného súdu v súvislosti s konaním vedeným pod sp. zn. 16 C 28/2017 o určenie, že nehnuteľnosti vo vlastníctve sťažovateľa nie sú zaťažené vecným bremenom spočívajúcim v práve stavby podľa § 23 ods. 5 zákona o vlastníctve bytov. O predmetnom návrhu ústavný súd rozhodol uznesením č. k. PL. ÚS 3/2022-11 z 2. marca 2022, právoplatným 13. apríla 2022, tak, že návrh odmietol ako podaný zjavne neoprávnenou osobou.

5. Zo zistení ústavného súdu v súčinnosti s krajským súdom vyplýva, že krajský súd 30. marca 2023 uznesením rozhodol, že v prerušenom konaní pokračuje, a toho istého dňa vo veci vyhlásil rozsudok, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Spis bol okresnému súdu vrátený 5. mája 2023 a predmetné rozhodnutie bolo sporovým stranám expedované.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti argumentuje, že napadnuté konanie trvá už skoro 13 rokov (ku dňu podania ústavnej sťažnosti, pozn.) bez toho, aby bolo vo veci právoplatne rozhodnuté, čo považuje za vážne porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Zásadnou námietkou sťažovateľa, od ktorej odvíja porušenie svojich označených práv, je nečinnosť krajského súdu, ktorý napriek právoplatnému skončeniu konania ústavného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 1244/2020 ďalej v jeho veci nekoná, aj keď už uplynulo ďalších 10 mesiacov a krajský súd vo veci nevykonal žiaden procesný úkon. Podľa názoru sťažovateľa ním uplatňovaný

nárok nespĺňa predpoklady právne zložitej veci. S poukazom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) uvádza, že je potrebné prihliadnuť na celkovú dĺžku konania, ktorú považuje za neprimeranú, a postup všeobecných súdov vnímať ako jeden celok, pričom ale zamlčiava, že v jeho veci už raz ústavný súd rozhodol, a požaduje znova posúdiť postup všeobecných súdov od začiatku napadnutého konania.

7. Zdôrazňuje, že vlastníkom pozemkov, na ktorých je zriadené zákonné vecné bremeno, sa stal už v roku 2004 a od vtedy nemôže so svojimi oprávnenými nadobudnutými pozemkami nakladať. Domnieva sa, že v danom prípade nútené obmedzenie jeho vlastníckeho práva k predmetným pozemkom (zriadenie vecného bremena) nemohlo právne vzniknúť priamo zákonom, tak ako vzniklo, a z tohto dôvodu nemôže takýto zásah do jeho vlastníckeho práva užívať právnu ochranu byť legálny a platný. Za nezákonný postup v spojení s priet'ahmi v napadnutom konaní teda sťažovateľ považuje aj nepriznanie primeranej peňažnej náhrady zo strany okresného súdu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní o jeho žalobe o priznanie primeranej náhrady za užívanie jeho pozemkov z titulu zákonného vecného bremena a postupom krajského súdu v súvisiacom odvolacom konaní, ako aj tvrdenie o porušení jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu tým, že mu okresný súd primeranú náhradu nepriznal.

9. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv postupom okresného súdu:

10. Podľa rozhodovacej praxe ústavného súdu procesná úprava § 55 zákona o ústavnom súde predikuje situácie, keď je návrh na konanie pred ústavným súdom neprípustný. Ide o negatívne podmienky konania pred ústavným súdom, z čoho vyplýva odmietnutie návrhu podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde. Negatívne podmienky bránia uskutočniť konanie a vydať meritórne rozhodnutie. Patria k nim predovšetkým podmienky, ktoré vymedzujú, kedy sa prerokovanie inak spôsobilého návrhu nepripúšťa. Zákon o ústavnom súde v dikcii § 55 rozoznáva až štyri podmienky neprípustnosti návrhu (m. m. III. ÚS 402/2021).

11. Prvá podmienka obsiahnutá v § 55 zákona o ústavnom súde sa týka takej veci, o ktorej už ústavný súd meritórne (teda nie procesne, okrem prípadu uvedeného v § 212 zákona o ústavnom súde) rozhodol (ide o tzv. prekážku veci právoplatne rozhodnutej – *res iudicata facit ius*). V tejto súvislosti je bezpochyby meritórnym rozhodnutím nález, ktorým ústavný súd návrhu sťažovateľa vyhovie a konštatuje porušenie jeho práv, čo je práve prípad sťažovateľa.

12. Prekážka už rozhodnutej veci (*res iudicata*) bráni tomu, aby sa ústavný súd opakovane zaoberal a rozhodoval o totožných návrhoch doručených ústavnému súdu. Totožnosť veci je daná pri zhode predmetu konania, skutkových okolností, z ktorých sa uplatnené právo vyvodzuje, a identitou účastníkov konania. O takú prekážku by nešlo, ak chýba čo len jeden z uvedených znakov totožnosti veci (napr. I. ÚS 510/2019, I. ÚS 545/2019, I. ÚS 33/2020, II. ÚS 4/2020, II. ÚS 141/2020, II. ÚS 312/2021, IV. ÚS 262/2020).

13. Ako už bolo uvedené, ústavnému súdu je z vlastnej rozhodovacej činnosti známe, že sťažovateľ namietal porušenie svojich práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 85/09 už ústavnou sťažnosťou doručenou 2. júla 2019, o ktorej bolo rozhodnuté nálezom č. k. II. ÚS 270/2019-57 zo 16. januára 2020, právoplatným 26. februára 2020.

14. Vzhľadom na to, že časť ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namieta priet'ahy v napadnutom konaní vedenom okresným súdom, sa týka veci, o ktorej ústavný súd už v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 270/2019 rozhodol, bolo potrebné ju odmietnuť ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde.

15. Pokiaľ ide o časť ústavnej sťažnosti namietajúcej priet'ahy v napadnutom konaní v časovom rámci po právoplatnosti nálezu ústavného súdu č. k. II. ÚS 270/2019-57, ústavný súd konštatuje, že táto námietka je celkom zjavne neopodstatnená, keďže od 26. februára 2020 (dátum nadobudnutia právoplatnosti nálezu č. k. II. ÚS 270/2019-57, pozn.) okresný súd vykonal procesné úkony potrebné k postúpeniu veci krajskému súdu a následne vec opätovne predložil krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní, a to 21. augusta 2020, teda ešte pred podaním ústavnej sťažnosti (30. januára 2023, pozn.). Z uvedeného je zrejmé, že v čase jej podania konal v právnej veci sťažovateľa krajský súd a okresný súd už v tom čase nemohol ovplyvniť priebeh napadnutého konania, a preto ani porušiť namietané práva sťažovateľa.

16. Jedna zo základných pojmových náležitostí ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

17. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06, IV. ÚS 237/09, II. ÚS 290/09, IV. ÚS 42/2010, II. ÚS 445/2016, II. ÚS 751/2017, IV. ÚS 632/2018) sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi (v tomto prípade okresným súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva postupom všeobecného súdu, ústavnej sťažnosti nie je možné vyhovieť a ústavný súd ju spravidla odmietne pre zjavnú neopodstatnenosť už pri predbežnom prerokovaní.

18. K argumentácii sťažovateľa, že postup všeobecných súdov tvorí jeden celok, ústavný súd pre úplnosť pripomína, že pri hodnotení toho, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru, ktorého porušenie sťažovateľ ani nenamieta, ESLP posudzuje dĺžku konania ako celok bez ohľadu na jednotlivé fázy konania (pozri napr. rozsudky ESLP vo veciach *Bubláková proti Slovenskej republike* z 15. 2. 2011, *Čičmanec proti Slovenskej republike* z 28. 6. 2016). Treba však podotknúť, že ESLP vo svojom rozhodovaní koná proti Slovenskej republike ako porušovateľovi práv a z toho dôvodu posudzovaná dĺžka konania ako celok je relevantná. Pri posudzovaní veci ústavným súdom v konaní podľa čl. 127 ústavy ústavný súd koná proti konkrétnemu porušovateľovi práv sťažovateľa v čase podania ústavnej sťažnosti. Ak sťažovateľom označený porušovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti vo veci sťažovateľa už rozhodol, nemohol byť v čase podania sťažnosti porušovateľom práv sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov za predpokladu, že sa mu vec súdom vyššej inštancie nevrátila na ďalšie konanie (IV. ÚS 517/2021).

19. Ústavný súd rešpektuje judikatúru ESLP, musí však poznamenať, že v uvedenom náhlade na subjekt porušovateľa práv sťažovateľa je medzi subjektom, ktorý je porušovateľom v konaní pred ESLP, a porušovateľom v konaní pred ústavným súdom zásadný rozdiel. Ústavný súd totiž v tomto type konania nekoná proti Slovenskej republike, ale proti konkrétnemu porušovateľovi práv (IV. ÚS 517/2021). Ak účelom ústavnej sťažnosti je zjednanie nápravy smerujúcej k ukončeniu (prieťahovej) veci v primeranej lehote, a tým k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa, nemožno na výsledok nahliadať len cez prizmu primeraného finančného zadost'učinenia, ktoré by nemalo byť ponímané ako výsledok a cieľ tohto konania, ale ako dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04). Ústavný súd však pri konkrétnych okolnostiach úplne nevyklučuje aj spočítavanie dĺžky konania u rôznych porušovateľov (napr. IV. ÚS 81/2019, I. ÚS 103/2019, I. ÚS 282/2019).

20. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej namietal porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní po právoplatnosti nálezu ústavného súdu č. k. II. ÚS 270/2019-57, odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

21. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti navrhol vysloviť aj porušenie jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu bez toho, aby označil akým postupom, resp. rozhodnutím všeobecných súdov k uvedenému porušeniu malo dôjsť. Len z obsahu ústavnoprávnej argumentácie obsiahnutej v odôvodnení ústavnej sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ nesúhlasí s rozsudkom okresného súdu, ktorým bola jeho žaloba zamietnutá. Proti predmetnému rozsudku sťažovateľ podal odvolanie, o ktorom právomoc rozhodnúť má (mal) krajský súd, a preto je s ohľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ústavy vylúčená právomoc ústavného súdu.

22. Vzhľadom na to ústavný súd aj tú časť ústavnej sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv postupom krajského súdu:

23. Pri rozhodovaní o sťažnostiach pre porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov ústavný súd vychádza z toho, že ich účelom je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu alebo iného štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza v zásade až právoplatným rozhodnutím súdu alebo štátneho orgánu (IV. ÚS 221/04, III. ÚS 154/06, II. ÚS 438/2017, III. ÚS 171/2020).

24. Z predloženej ústavnej sťažnosti a zo zistení ústavného súdu vyplýva, že konanie pred krajským súdom trvalo od 21. augusta 2020 (postúpenie mu veci na rozhodnutie o podanom odvolaní) do 30. marca 2023 (vydanie rozhodnutia o potvrdení rozsudku súdu prvej inštancie), teda celkovo dva roky a sedem mesiacov, pričom v čase od 31. marca 2021 do 30. marca 2023 bolo predmetné konanie prerušené. Ako na to poukázal sťažovateľ, dôvodom prerušenia napadnutého konania bolo konanie vedené ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 1244/2020, ktoré bolo právoplatne skončené 13. apríla 2022. Práve nečinnosť krajského súdu v čase od odpadnutia prekážky prerušenia konania je podstatnou námietkou sťažovateľa a ku dňu podania ústavnej sťažnosti táto tvrdená nečinnosť predstavovala obdobie 10 mesiacov, resp. do rozhodnutia vo veci obdobie 12 mesiacov.

25. Ústavný súd zdôrazňuje, že v prípade ústavných sťažností namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy takéto ústavné sťažnosti odmieta ako zjavne neopodstatnené, ak celková dĺžka konania pred súdom nesignalizuje reálnu možnosť zbytočných prietáhov, resp. ak argumenty v ústavnej sťažnosti v čase jej podania nepreukázali takú intenzitu porušenia označených práv, aby bola ústavná sťažnosť prijatá na ďalšie konanie. K iným dôvodom zakladajúcim záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci (súdu), ktorá je vždy posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. I. ÚS 156/2019, I. ÚS 163/2023).

26. Vzhľadom na argumentáciu sťažovateľa k nečinnosti krajského súdu v trvaní desiatich mesiacov ústavný súd s odkazom na vlastnú judikatúru akcentuje, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. K takémuto záveru ústavný súd dospel aj s prihliadnutím na rozhodovaciu prax a judikatúru ESLP v obdobných veciach, podľa ktorej dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov, v závislosti od povahy a zložitosti veci, nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 266/2021).

27. Ústavný súd dáva do pozornosti, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04),

prípadne návrhu buď nevyhovel (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

28. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd uzatvára, že nezistil dôvody, ktoré by zakladali možnosť vyslovenia porušenia sťažovateľom namietaného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v napadnutom konaní, a preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

29. Z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia označených práv.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. mája 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu